

Irodalom

Próza

Tiszatájonline | 2024. szeptember 25.

#móricz
Pokoljárás
NAGY-LACZKÓ BALÁZS

Nagy-Laczkó Balázs, író, régész és antropológus. 1989-ben született Gyulán. A Magyar Művészeti Akadémia ösztöndíjasaként jelenleg a Körös-vidékről ír szociográfiát. A Móricz ösztöndíjat 2020-ban nyerte el. Az ösztöndíj időszakában elsősorban a szülőhelyén és a korosztálya tagjai között tetten érhető lokális és egyéni krízishelyzeteket igyekezett megragadni a helyi folklór és identitáselemek bevonásával. Mindezek a vonások Pokoljárás című írásában is tetten érhetők.

A költő elállt a szélben, mint a nyítt ballonkabát a karjára gyűrve, és nézte az oszló ég pompáját, a felhők közt búgva hulló nap sugarát, ahogy azt csak egy amolyan *költőféle* teheti a Végítélet Napján, szemlélve a tán nem is utolsó felvonást.

Pompás volt, ahogy az égi had lassan letörölte a Földről az emberszagot, és nem hagyott mást, csak néhány halványuló csillagot. Lelkes ugyan nem volt, de némi érdeklődést elárult gyöngé tekintette, ott a szélben. Körülötte persze minden felszakadt, majd elsimult, nem volt senki ott, csak a semmi volt.

No, azért nem esett mindennek *dies irae*je, akadt 'mi maradt, egy-két ember falat, sírból kiforogva, és persze: az Opera.

Igen, az Operaház állt, és benne az Isten bacchusi gyönyörben trónolt éppen, Muszorgszkijjal védelt, és Liszt füstölgött egy billentyűsor felett.

Valami Mihály, állta útját: pödört volt a bajusza, farka vége láng, kezével gyöngéden fosztott meg éltétől egy lányt.

– Az úr, kit keres? – kérdezte, és a csonkokat kacéran ellegyezte.

– Az Istent, azt hiszem – felelte költőnk pihegve, és meghívóját elébe tette.

Beléphetett.

Bent állt a bál, a sok főméltóság a falon állt, és néhány szárnyas aggra hurik csavarodtak. Költőnk állt és hallgatta a szózatokat zengő eunukokat.

Lassan lépett, lábai közt borban úszott az élet, és egy püspök szorgosan kereste egy leány ölében, miről talán lemondott életében.

Csoda volt, valódi és igaz. Az égből égve hullott a Vulgata sok száz lapja, és feketén oszlottak el pernyéi e vad iszapban. Igen, itt az Isten ült vad diadalt.

Az Úr (borittasan) kezét vállára rakta: „*Fiam, te vagy az?*”. Amaz felel félve: „*Nem, nem, az úr téved*”, és szólt az is: „*Nem, fiam, az Úr nem téved soha!*”

és részegen rogyott a vérszín' borba.

Címkék: [#móricz](#), [irodalom](#), [Nagy-Laczkó Balázs](#), [próza](#)

Megosztás

[Vissza a bejegyzésekhez](#)

Kapcsolódó tartalmak